

EBA/GL/2023/06

19 juli 2023

Richtsnoeren

inzake totale herstelcapaciteit bij herstelplanning

1. Nalevings- en verslagleggingsverplichtingen

Status van deze richtsnoeren

1. Dit document bevat richtsnoeren die zijn uitgebracht op grond van artikel 16 van Verordening (EU) nr. 1093/2010¹. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten en financiële instellingen zich tot het uiterste inspannen om aan de richtsnoeren te voldoen.
2. Richtsnoeren geven weer wat in de opvatting van EBA passende toezichtpraktijken binnen het Europees Stelsel voor financieel toezicht zijn en hoe het recht van de Unie op een specifiek gebied dient te worden toegepast. Bevoegde autoriteiten als bedoeld in artikel 4, punt 2, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 voor wie richtsnoeren gelden, dienen hieraan te voldoen door deze op passende wijze in hun praktijken te integreren (bijvoorbeeld door hun wettelijk kader of hun toezichtprocessen aan te passen), ook wanneer richtsnoeren primair tot financiële instellingen zijn gericht.

Verslagleggingsverplichtingen

3. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten EBA vóór 11.12.2023 ervan in kennis stellen of zij aan deze richtsnoeren voldoen of voornemens zijn deze op te volgen, of, indien dit niet het geval is, wat de redenen van de niet-naleving zijn. EBA neemt aan dat bevoegde autoriteiten die bij het verstrijken van de termijn niet hebben gereageerd, niet aan de richtsnoeren voldoen. Kennisgevingen dienen te worden ingediend door het formulier op de EBA-website in te sturen onder vermelding van "EBA/GL/2023/06". Kennisgevingen dienen te worden ingezonden door personen die gemachtigd zijn om namens hun bevoegde autoriteit mee te delen of deze al dan niet aan de richtsnoeren voldoet. Elke verandering in de status van de naleving moet eveneens aan EBA worden gemeld.
4. Kennisgevingen worden overeenkomstig artikel 16, lid 3, van de EBA-verordening op de website van EBA bekendgemaakt.

¹ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

2. Onderwerp, toepassingsgebied en definities

Onderwerp

5. In deze richtsnoeren wordt ten eerste toegelicht hoe instellingen in hun herstelplannen en groepsherstelplannen een samenvatting van de totale herstelcapaciteit dienen op te nemen in overeenstemming met de artikelen 5 en 7 van alsook de bijlage, deel A, punt 1, bij Richtlijn 2014/59/EU² en met hoofdstuk I, afdeling II, van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie³, en ten tweede hoe bevoegde autoriteiten de totale herstelcapaciteit van instellingen dienen te beoordelen bij de beoordeling van herstelplannen en groepsherstelplannen in overeenstemming met de artikelen 6 en 8 van die richtlijn en met hoofdstuk I, afdeling III, van die gedelegeerde verordening.

Toepassingsgebied

6. Deze richtsnoeren zijn van toepassing op instellingen als gedefinieerd in artikel 2, lid 1, punt 23, van Richtlijn 2014/59/EU met inachtneming van de verplichtingen van de artikelen 5 tot en met 9 van die richtlijn, zoals nader gespecificeerd in de artikelen 3 tot en met 21 van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie.
7. Voor instellingen die geen deel uitmaken van een groep waarop overeenkomstig de artikelen 111 en 112 van Richtlijn 2013/36/EU toezicht op geconsolideerde basis wordt uitgeoefend, zijn deze richtsnoeren op individueel niveau van toepassing.
8. Voor instellingen die deel uitmaken van een groep waarop overeenkomstig de artikelen 111 en 112 van Richtlijn 2013/36/EU⁴ toezicht op geconsolideerde basis wordt uitgeoefend, zijn deze richtsnoeren op het niveau van de moederonderneming in de Unie en dat van haar dochterondernemingen van toepassing.

² Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de Richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 173 van 12.6.2014, blz. 190).

³ Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie van 23 maart 2016 houdende aanvulling van Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad met betrekking tot technische reguleringsnormen ter specificatie van de inhoud van herstelplannen, ontwikkelingsplannen en groepsafwikkelingsplannen, de minimumcriteria die de bevoegde autoriteiten moeten beoordelen met betrekking tot herstelplannen en groepsherstelplannen, de voorwaarden voor financiële steun binnen de groep, de voorwaarden voor onafhankelijke taxateurs, de contractuele erkenning van afschrijvings- en omzettingsbevoegdheden, de procedures en de inhoud van de kennisgevingsvereisten en van de kennisgeving van opschorting en de operationele werking van de afwikkelingscolleges (PB L 184 van 8.7.2016, blz. 1).

⁴ Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (PB L 176 van 27.6.2013, blz. 338).

9. Bevoegde autoriteiten kunnen specificeren hoe deze richtsnoeren of delen daarvan moeten worden toegepast op instellingen waarvoor vereenvoudigde verplichtingen gelden met betrekking tot hun herstelplannen als bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2014/59/EU.
10. Bevoegde autoriteiten kunnen instellingen die beleggingsondernemingen zijn ontheffen van de toepassing van bepaalde stukken van punt 26 en de punten 41 tot en met 47, indien de toepassing ervan, gelet op het bedrijfsmodel van de beleggingsonderneming of de groep beleggingsondernemingen, alsook op hun juridische structuur, risicoprofiel, omvang of complexiteit, niet passend zou zijn voor hun herstelplanning.

Adressanten

11. Deze richtsnoeren zijn gericht tot bevoegde autoriteiten als gedefinieerd in artikel 4, punt 2, onder i) en viii), van Verordening (EU) nr. 1093/2010 alsook tot financiële instellingen als gedefinieerd in artikel 4, punt 1, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 voor zover laatstgenoemde binnen het toepassingsgebied van deze richtsnoeren vallen.

Definities

12. Tenzij anders aangegeven hebben de termen die in Richtlijn 2014/59/EU, Richtlijn 2013/36/EU of Richtlijn (EU) 2019/2034 worden gebruikt en gedefinieerd, in deze richtsnoeren dezelfde betekenis.

3. Tenuitvoerlegging

Ingangsdatum

13. Deze richtsnoeren gelden met ingang van 11.01.2024.

4. Kader voor de totale herstelcapaciteit van instellingen

14. Instellingen dienen ter bepaling van hun totale herstelcapaciteit (THC) de volgende elementen vast te stellen in overeenstemming met afdeling I van deze richtsnoeren:
 - a. een lijst van geloofwaardige en haalbare herstel mogelijkheden;
 - b. een reeks scenario's van ernstige macro-economische en financiële stress.
15. Na de vaststelling van deze elementen dienen de instellingen de totale herstelcapaciteit te bepalen in de vorm van een reeks "scenariospecifieke herstelcapaciteiten" voor elk relevant scenario van ernstige macro-economische en financiële stress dat in het herstelplan in aanmerking wordt genomen. Daarbij wordt onder "scenariospecifieke herstelcapaciteit" de som van de kwantitatieve effecten verstaan van elke herstel mogelijkheid die in het betreffende specifieke scenario beschikbaar en passend zou zijn, gekwantificeerd in termen van de relevante herstelplanindicatoren voor instellingen met betrekking tot kapitaal (inclusief hefboomfinanciering) en liquiditeit zoals genoemd in punt 26 ("relevante HP-indicatoren").

Afdeling I. Basiselementen van de totale herstelcapaciteit

Lijst van geloofwaardige en haalbare herstel mogelijkheden

16. Bij het bepalen van de totale herstelcapaciteit moet worden uitgegaan van een uitvoerige volledige lijst van geloofwaardige en haalbare herstel mogelijkheden. Elke herstel mogelijkheid moet daarbij onafhankelijk van de andere mogelijkheden en zonder enige verwijzing naar de specifieke scenario's van het herstelplan in aanmerking worden genomen. Uit deze lijst dienen de instellingen alle herstel mogelijkheden te selecteren waarvan in elk specifiek scenario gebruik zou kunnen worden gemaakt, met vermelding van de bijbehorende "scenariospecifieke herstelcapaciteit".
17. Om te waarborgen dat de totale herstelcapaciteit daadwerkelijk het vermogen van de instellingen weergeeft om hun financiële positie te herstellen na een aanzienlijke verslechtering, mogen bij het bepalen van de totale herstelcapaciteit alleen herstel mogelijkheden in aanmerking worden genomen die door de instellingen geloofwaardig en haalbaar worden geacht overeenkomstig titel II, hoofdstuk I, afdeling II, van Richtlijn 2014/59/EU alsmede de artikelen 8 tot en met 12 van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie, alsook in overeenstemming met de in punt 18 genoemde algemene factoren.

18. De algemene factoren ter beoordeling van de geloofwaardigheid en haalbaarheid van de herstel mogelijkheden waarmee de instellingen rekening dienen te houden bij het bepalen van de totale herstelcapaciteit, dienen het soort mogelijkheid, het specifieke bedrijfsprofiel van de instelling en de actuele macro-economische omgeving waarin zij actief zijn te behelzen en dienen met name de volgende elementen te omvatten:
- het verwachte externe effect op de belangrijkste belanghebbenden en de voorziene gevolgen van de uitvoering van de herstel mogelijkheid op het financiële stelsel;
 - in het verleden opgedane ervaring met de uitvoering van de betreffende herstel mogelijkheid door de instelling zelf of een andere soortgelijke instelling, op voorwaarde dat er informatie voorhanden is;
 - de mate van paraatheid om uitvoering te geven aan de herstel mogelijkheid;
 - een beoordeling van de wijze waarop de continuïteit van de bedrijfsactiviteiten bij de uitvoering van de herstel mogelijkheid zal worden verzekerd, met inbegrip van alle regelingen om de toegang tot de financiële markten te behouden en de werking van interne processen te handhaven;
 - de verwachte financiële impact op het relevante kapitaal, de liquiditeit, de winstgevendheid en het risicoprofiel van de instelling, op basis van duidelijke en transparante kernaannames die de geloofwaardigheid van de raming waarborgen;
 - het verwachte tijdschema voor de uitvoering van de herstel mogelijkheid;
 - eventuele operationele, juridische, reputatiegebonden en financiële belemmeringen alsmede alle andere hindernissen die de uitvoering van de herstel mogelijkheid in de weg zouden kunnen staan.

Reeks scenario's van ernstige macro-economische en financiële stress

19. Het andere element van de totale herstelcapaciteit bestaat uit een "reeks scenario's van ernstige macro-economische en financiële stress". Om de totale herstelcapaciteit te bepalen, dienen de instellingen hun specifieke herstelcapaciteit te berekenen voor de relevante scenario's die in het herstelplan zijn opgenomen (d.w.z. de "scenariospecifieke herstelcapaciteit").
20. Voor de berekening van deze "scenariospecifieke herstelcapaciteit" dienen de instellingen ervan uit te gaan dat het betreffende scenario ertoe zou leiden dat zij niet langer zouden voldoen aan hun totale SREP-kapitaalvereiste of totale SREP-hefboomratiovereiste (respectievelijk TSCR en TSLRR) zoals vastgesteld in de EBA-richtsnoeren inzake gemeenschappelijke procedures en methoden voor het proces van toetsing en evaluatie door

de toezichthouder (“SREP-richtsnoeren”) ⁵, noch aan hun minimale wettelijke liquiditeitsvereisten zoals vastgesteld in de meest recente SREP-beoordeling.

21. In het uitzonderlijke geval van een instelling die aanvoert dat zij niet in staat is een aannemelijk ernstig scenario uit te werken waarin zij de in punt 20 bedoelde kapitaal- of hefboomvereisten niet langer zou kunnen nakomen, dient de betrokken instelling de bevoegde autoriteiten in detail uit te leggen waarom dat specifieke scenario toch als ernstig genoeg moet worden beschouwd om een gevaar van faillissement in te houden als er niet tijdig herstelmaatregelen ten uitvoer worden gelegd.

Afdeling II. Berekening van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit”

Uitgangspunt

22. Voor de berekening van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit” dienen de instellingen uit te gaan van het moment waarop om het even welke indicator van het herstelplan wordt geschonden die de instelling er volgens dat plan toe zou bewegen om één of meerdere herstel mogelijkheden uit te voeren.

Tijdschema

23. Bij de beoordeling van het verwachte tijdschema voor de tenuitvoerlegging van de herstel mogelijkheid zoals bedoeld in artikel 12, lid 2, punt c), van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/1075 van de Commissie in het kader van de berekening van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit”, dienen de instelling rekening te houden met de specifieke kenmerken van de herstel mogelijkheden en het soort gebeurtenissen die in het scenario zijn opgenomen (bijv. systeembrede, idiosyncratische of gecombineerde gebeurtenissen).
24. De instellingen dienen de gevolgen van de tenuitvoerlegging van hun herstel mogelijkheden te berekenen in termen van de impact op hun kapitaalpositie (inclusief hefboomfinanciering) gedurende een periode van 18 maanden alsook de impact op hun liquiditeitspositie gedurende een periode van 6 maanden, vanaf het volgens punt 22 vastgestelde uitgangspunt.
25. In het geval van herstel mogelijkheden met een langer tijdschema dan beschreven in punt 24, dient voor de berekening van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit” alleen de impact te worden meegeteld die binnen de in dat punt genoemde vastgestelde tijdsschema’s wordt waargenomen.

⁵ EBA/GL/2022/03.

Vertegenwoordiging

26. Instellingen dienen ten minste voor de volgende “relevante HP-indicatoren”⁶ hun “scenariospecifieke herstelcapaciteit” aan te geven:

- a. tier 1-kernkapitaalratio (CET1-ratio);
- b. totale kapitaalratio;
- c. hefboomratio;
- d. liquiditeitsdekkingsratio (LCR);
- e. nettostabielefinancieringsratio (NSFR).

Instellingen die bovengenoemde indicatoren niet in hun kader van indicatoren voor herstelplannen hebben opgenomen op grond van het weerlegbare vermoeden waarin de EBA-richtsnoeren inzake indicatoren voor herstelplannen⁷ voorzien, dienen de “scenariospecifieke herstelcapaciteit” op te geven voor de respectieve vervangende indicatoren. De instellingen dienen in hun herstelplannen de nominale bedragen op te nemen die ten grondslag liggen aan de berekening van de relevante indicatoren (teller en noemer), zodat de bevoegde autoriteiten de gemelde cijfers naar behoren kunnen beoordelen en betwisten.

27. Bij de vaststelling van hun “scenariospecifieke herstelcapaciteit” dienen de instellingen de som van de effecten van alle herstel mogelijkheden op te geven zoals omschreven in punt 15, om te bepalen in hoeverre herstel in dat scenario mogelijk zou zijn. Deze effecten dienen te worden uitgedrukt ten aanzien van de evolutie van de “relevante HP-indicatoren” in de loop van de tijd, ook voor de relevante tijdsintervallen, volgens het tijds kader dat is vastgesteld in overeenstemming met punt 24.

Afdeling III. Vaststelling van de totale herstelcapaciteit

Stap 1 – Selectie van herstel mogelijkheden

28. Om de “scenariospecifieke herstelcapaciteit” te berekenen, dienen de instellingen uit de lijst van geloofwaardige en haalbare herstel mogelijkheden in overeenstemming met de punten 16 tot en met 18 alle mogelijkheden te kiezen die in het betreffende specifieke scenario beschikbaar en passend zouden zijn. Herstel mogelijkheden met een kleine/bepaalde slagingskans mogen door de instellingen niet worden meegeteld bij het berekenen van hun “scenariospecifieke herstelcapaciteiten”.

⁶ Zoals opgenomen in bijlage II (“Minimumlijst van indicatoren voor herstelplannen”) bij de EBA-richtsnoeren inzake indicatoren voor herstelplannen krachtens artikel 9 van Richtlijn 2014/59/EU (EBA/GL/2021/11).

⁷ Zie bijlage II – Minimumlijst van indicatoren voor herstelplannen – bij de EBA-richtsnoeren inzake indicatoren voor herstelplannen krachtens artikel 9 van Richtlijn 2014/59/EU (EBA/GL/2021/11).

Stap 2 – Aanpassing van herstelmogelijkheden: aanvullende beperkende factoren

29. Bij het selecteren van de passende herstelmogelijkheden voor een specifiek scenario, dienen de instellingen in het bijzonder rekening te houden met de volgende aanvullende beperkende factoren in verband met de gelijktijdige of opeenvolgende uitvoering van herstelmogelijkheden:
- wederzijdse exclusiviteit – sommige herstelmogelijkheden sluiten elkaar uit;
 - onderlinge afhankelijkheid – het activeren van één herstelmogelijkheid kan invloed hebben op de daaropvolgende of gelijktijdige uitvoering van een andere mogelijkheid;
 - de operationele capaciteit om tegelijkertijd een groot aantal herstelmogelijkheden uit te voeren;
 - toegenomen gevolgen voor de reputatie – antwoord op de vraag of de uitvoering van een combinatie van verschillende herstelmogelijkheden het effect daarvan zou kunnen doen verwateren en leiden tot belemmeringen of relevante reputatieschade;
 - eventuele gevolgen voor het bedrijfsmodel of de winstgevendheid wanneer meer dan één herstelmogelijkheid, met op zichzelf geen significante impact, tegelijkertijd of opeenvolgend worden toegepast met andere mogelijkheden (gecombineerde gevolgen).

Stap 3 – Berekening van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit”

30. Bij de berekening van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit” dienen de instellingen een dynamische balansbenadering te hanteren. Bij het bepalen van de effecten van herstelmogelijkheden in een specifiek scenario dient dan ook rekening te worden gehouden met de effecten van eventueel eerder in datzelfde scenario benutte herstelmogelijkheden. In het bijzonder moet bij het effect van een kapitaaluitgifte rekening worden gehouden met de basis van het totaal van de risicoposten op het moment van uitvoering in het stressscenario. Indien in hetzelfde scenario eerder herstelmogelijkheden zoals risicoverlaging zijn toegepast, is de basis van het totaal van de risicoposten gunstiger.

Stap 4 – Bepaling van het THC-bereik

31. Om het THC-bereik te bepalen dienen de instellingen rekening te houden met respectievelijk de hoogste en de laagste “scenariospecifieke herstelcapaciteit” in termen van “relevante HP-indicatoren” voor kapitaal inclusief hefboomfinanciering (kapitaal-THC) en liquiditeit (liquiditeits-THC) in het kader van de relevante scenario’s voor deze aspecten. Hiertoe dienen de instellingen scenario’s als relevant aan te merken waarbij sprake is van uitputting in termen van “relevante HP-indicatoren” voor kapitaal inclusief hefboomfinanciering (voor kapitaal-THC) en/of liquiditeit (voor liquiditeits-THC).

5. Beoordeling van de totale herstelcapaciteit door de bevoegde autoriteiten

32. Bij de beoordeling van herstelplannen dienen de bevoegde autoriteiten ervoor te zorgen dat de instellingen bij het bepalen van hun totale herstelcapaciteit op de in de volgende punten vastgestelde wijze voldoen aan titel 4 van deze richtsnoeren⁸.

Afdeling I. Beoordeling van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit”

33. Ter beoordeling van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit” die door de instellingen voor elke situatie van ernstige macro-economische en financiële stress is gemeld, dienen de bevoegde autoriteiten de algehele toereikendheid van de door de instellingen aangevoerde scenario’s te toetsen overeenkomstig artikel 5, lid 6, en artikel 7, lid 6, van Richtlijn 2014/59/EU, zoals uiteengezet in de EBA-richtsnoeren betreffende de reeks scenario’s voor gebruik in herstelplannen⁹ en in overeenstemming met titel 4 van deze richtsnoeren.
34. De bevoegde autoriteiten dienen met name na te gaan of de scenario’s ernstig genoeg zijn ten aanzien van de in punt 20 vastgestelde criteria. In het uitzonderlijke geval als bedoeld in punt 21 dienen de bevoegde autoriteiten de door de instellingen verstrekte gedetailleerde uitleg (waarom het betrokken scenario toch als ernstig genoeg moet worden beschouwd) te beoordelen en te beslissen of het scenario voldoende ernstig is, onder meer rekening houdend met het algemene risicoprofiel van de instellingen. Als de bevoegde autoriteiten het door de instellingen uiteengezette scenario niet ernstig genoeg achten, kunnen zij de betrokken instellingen waar passend verzoeken om aanpassingen door te voeren, onder meer door het herstelplan opnieuw in te dienen wegens de vaststelling van wezenlijke tekortkomingen overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 2014/59/EU. De bevoegde autoriteiten mogen bij de beoordeling van de totale herstelcapaciteit geen rekening houden met de uit een dergelijk scenario voortvloeiende “scenariospecifieke herstelcapaciteit” van de instellingen.
35. De bevoegde autoriteiten dienen de geloofwaardigheid en de haalbaarheid van de door de instellingen geselecteerde herstel mogelijkheden te beoordelen, met inbegrip van het tijdschema, de effecten en eventuele beperkende factoren ervan. Daarnaast dienen zij na te gaan in hoeverre de instellingen in staat zouden zijn om hun levensvatbaarheid en financiële positie te herstellen in situaties van ernstige macro-economische en financiële stress.

⁸ Titel 4. Kader voor de totale herstelcapaciteit van instellingen.

⁹ EBA/GL/2014/06 van 18 juli 2014.

36. Waar passend en haalbaar dienen de bevoegde autoriteiten de door de instellingen uitgevoerde beoordeling en berekening op met name de volgende gebieden te herzien:
- de haalbaarheid/slagingskans van de herstel mogelijkheden, met inbegrip van een herziening van de haalbaarheid van herstel mogelijkheden die onrealistisch worden geacht of niet zijn gebaseerd op een deugdelijke beoordeling overeenkomstig de punten 16 tot en met 18;
 - het tijdschema voor de uitvoering van de herstel mogelijkheden, met inbegrip van een verlenging van het verwachte tijdschema van de uitvoering indien de beoordeling van de instelling onrealistisch wordt geacht – indien de termijn voor een herstel mogelijkheid langer duurt dan het in punt 24 vastgestelde tijdschema, dient alleen de impact die binnen de relevante tijdsbestekken wordt waargenomen in aanmerking te worden genomen bij de THC-beoordeling door de bevoegde autoriteit;
 - de beoordeling van de kwantitatieve impact van de herstel mogelijkheden, onder meer door de impact neerwaarts bij te stellen of door *haircuts* toe te passen op de door instellingen verstrekte kwantificering indien de waarschijnlijke impact van de herstel mogelijkheden niet is gebaseerd op realistische en plausibele aannames en kwantificeringen;
 - aanvullende beperkende factoren in verband met de gelijktijdige of opeenvolgende uitvoering van herstel mogelijkheden, zoals gespecificeerd in punt 29, onder meer door het effect van specifieke mogelijkheden te verwijderen of naar beneden bij te stellen wanneer er onderlinge verbanden worden vastgesteld, waarbij onder meer prioriteit wordt gegeven aan mogelijkheden met het hoogste haalbaarheidsniveau en/of de grootste materiële impact in de gegeven uitvoeringsperiode.
37. Waar passend en mogelijk dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met referentiegroepanalyses om onder meer het volgende te vergemakkelijken:
- een vergelijking tussen de instellingen van de soorten herstel mogelijkheden die in de verschillende scenario's ten uitvoer worden gelegd, waarbij wordt nagegaan of een instelling bepaalde specifieke soorten mogelijkheden over het hoofd heeft gezien;
 - een referentiegroepvergelijking van de verwachte financiële impact van elk type herstel mogelijkheid in verschillende stressscenario's;
 - een vergelijking tussen de instellingen van de tijd die naar verwachting nodig is om een herstel mogelijkheid uit te voeren en de vruchten ervan te plukken;
 - een vergelijking tussen de instellingen van de verwachte belemmeringen en voorbereidende maatregelen voor elk type herstel mogelijkheid.

Afdeling II. THC-beoordeling – “aangepaste totale herstelcapaciteit”

38. De bevoegde autoriteiten dienen ervoor te zorgen dat de totale herstelcapaciteit in overeenstemming met de in punt 31 uiteengezette criteria door de instellingen wordt berekend als het bereik tussen de laagste en de hoogste “scenariospecifieke herstelcapaciteit” in termen van “relevante HP-indicatoren” voor zowel kapitaal (inclusief hefboomfinanciering) als liquiditeit.
39. Op basis van de beoordeling van de “scenariospecifieke herstelcapaciteit” van de instellingen dienen de bevoegde autoriteiten de “aangepaste totale herstelcapaciteit” van de instellingen te bepalen, uitgedrukt als een bereik in termen van zowel aangepaste kapitaal-THC en aangepaste liquiditeits-THC. De autoriteiten dienen tevens een algehele kwantitatieve en kwalitatieve beoordeling van de totale herstelcapaciteit te verrichten.
40. In de “aangepaste totale herstelcapaciteit” dient de beoordeling tot uiting te komen die de bevoegde autoriteiten van de totale herstelcapaciteit van de instellingen hebben gemaakt, na overweging en toetsing van de relevante elementen die aan de bepaling ervan ten grondslag liggen. Op basis van de uitkomst van deze beoordeling dient de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde “aangepaste totale herstelcapaciteit” lager te liggen dan of gelijk te zijn aan de door de instellingen vastgestelde totale herstelcapaciteit.

THC-score

41. De bevoegde autoriteiten dienen de “aangepaste totale herstelcapaciteit” zoals gespecificeerd in overeenstemming met de punten 39 en 40 te beoordelen en deze capaciteit in één van de volgende categorieën in te delen, rekening houdend met de drempels voor de “relevante HP-indicatoren” en de bijbehorende regelgevingsvereisten:
- “naar behoren” – ingeval de “relevante HP-indicatoren” van de instellingen, rekening houdend met de “aangepaste totale herstelcapaciteit”, hoger liggen dan de drempelwaarden die ervoor zijn vastgesteld overeenkomstig de richtsnoeren inzake indicatoren voor herstelplannen;
 - “adequaat, maar voor mogelijke verbetering vatbaar” – ingeval de “relevante HP-indicatoren” van de instellingen, rekening houdend met de “aangepaste totale herstelcapaciteit”, niet hoger liggen dan de drempelwaarden die zijn vastgesteld overeenkomstig de richtsnoeren inzake indicatoren voor herstelplannen, maar wel gelijk zijn aan of hoger liggen dan het volgens de regelgeving vereiste niveau voor het kapitaal (inclusief hefboomfinanciering) en de liquiditeit van de instellingen, zoals bedoeld in punt 20, alle toepasselijke wettelijk vereiste buffers meegerekend;
 - “zwak” – ingeval de “relevante HP-indicatoren” van de instellingen, rekening houdend met de “aangepaste totale herstelcapaciteit”, niet voldoen aan de in punt 20 bedoelde regelgevingsvereisten voor het kapitaal (inclusief hefboomfinanciering) en de liquiditeit van de instellingen, alle toepasselijke wettelijk vereiste buffers meegerekend.

42. Indien de “aangepaste totale herstelcapaciteit” tussen twee van de in punt 41 genoemde categorieën valt, dienen de bevoegde autoriteiten de meest geschikte categorie te kiezen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de ernst van de scenario’s en het aantal “relevante HP-indicatoren” in elke categorie.
43. In aanvulling op hun THC-beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten ook algemene kwalitatieve overwegingen betreffende het THC-kader in aanmerking te nemen die anderszins niet in de “aangepaste totale herstelcapaciteit” tot uiting komen. Als gevolg daarvan is het mogelijk dat de indicatieve score volgens punt 41 naar boven of beneden wordt bijgesteld wanneer de bevoegde autoriteiten van mening zijn dat deze score anders geen goed beeld geeft van de THC-positie van de instellingen. Daarbij houden zij met name rekening met de volgende elementen:
- het verschil tussen de door de instellingen vastgestelde totale herstelcapaciteit en de aangepaste totale herstelcapaciteit die voortvloeit uit de beoordeling van de bevoegde autoriteiten;
 - algemeen bewijs van of gebrek aan in het verleden opgedane ervaring met de uitvoering van herstelmogelijkheden;
 - de vraag of er al dan niet is voorzien in voorbereidende maatregelen voorafgaand aan de uitvoering van herstelmogelijkheden;
 - aanvullende informatie met betrekking tot het concentratieniveau, het tijdschema van de uitvoering, de haalbaarheid en de geloofwaardigheid van de herstelmogelijkheden, evenals het door de instellingen toegepaste stressniveau;
 - het vermogen van de instellingen vanuit het oogpunt van de beschikbaarheid, de kwaliteit en de aggregatie van gegevens alsook hun bestuur in termen van paraatheid voor crisisbeheer.
44. Als de totale herstelcapaciteit in de categorie “zwak” wordt ingedeeld, dient dit er ofwel toe te leiden dat er een materiële tekortkoming in het herstelplan wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 2014/59/EU, ofwel dat er een specifiek verbeterpunt met betrekking tot de totale herstelcapaciteit wordt aangemerkt in de beoordeling van het herstelplan van de instellingen door de bevoegde autoriteiten.
45. Een totale herstelcapaciteit die “adequaat, maar voor mogelijke verbetering vatbaar” is, kan ertoe leiden dat een specifiek verbeterpunt wordt aangemerkt met betrekking tot de totale herstelcapaciteit in de beoordeling van het herstelplan van de instellingen door de bevoegde autoriteiten.
46. Met het oog op de vaststelling van een materiële tekortkoming of een specifiek verbeterpunt in het herstelplan met betrekking tot de totale herstelcapaciteit overeenkomstig de punten 44 en 45, dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met onderstaande (niet-limitatieve) omstandigheden:

- a. of de instelling reeds onder ernstige stress opereert, bijvoorbeeld omdat er overeenkomstig artikel 142 van Richtlijn 2013/36/EU om een kapitaalconserveringsplan is verzocht;
 - b. of de instelling de totale herstelcapaciteit al verbeterd heeft ten opzichte van eerdere herstelplannen en er nu geen verdere ruimte is voor verbetering van deze capaciteit gezien de omvang, het bedrijfsmodel en het risicoprofiel van de instelling;
 - c. of de kapitaal-, de hefboomfinancierings- en/of de liquiditeitspositie van de instelling de wettelijke vereisten ruim overschrijven, waardoor de door de instelling gehanteerde scenario's extreem ernstig zijn en daardoor te bestraffend zijn in vergelijking met soortgelijke instellingen.
47. De indeling in de categorieën genoemd in de punten 41 tot en met 43 dient de THC-beoordeling van de bevoegde autoriteiten te ondersteunen en een relevant onderdeel te vormen van hun algemene beoordeling van het herstelplan.